

Баща му седи на кормилото, а той направлява платната. Въ откритото море ги настига буря, обръща платната, счупва мачтата. Лодката се навежда на една страна, започва да потъва. Но въ това време върху вълнитѣ застава бѣлобрадъ старецъ, протяга ржка и изправя лодката. Баща му започва да се кръсти. Свети Никола се усмихва, дига ржка, посочва имъ пжтя и изчезва въ бѣлата пѣна на вълнитѣ...

Садъкъ слуша съ отворени уста. Радва се, че и въ морето има закрилници на добритѣ хора. Той е мохамеданинъ, но Свети Никола ще подкрепи дѣсницата му, нѣма да го остави да загине въ Черното море. Приближава моряцитѣ, пита ги:

— Кой ще дойде съ менъ за вжглища?

— Садъкъ, ти си полудѣлъ! Въ такова време никжде не се отива. Гимията ти ще потъне още въ Босфора.

Никой не иска да го придружи. Връща се въ кжщи. Жена му слага трапезата за обѣдъ. Не яде, поглежда ту жена си, ту сина си. Дълго се чуди, въздиша, после продължава:

— Кязиме, ще дойдешъ съ мене. Отиваме съ гимията за вжглища.

Жена му престава да се храни, гледа го уплашена, сълзи бликватъ на очитѣ ѝ:

— Нѣма да ви пустна! Отивате на явна смъртъ.

Вѣтърътъ блъсва прозореца, разтваря го и съ писъкъ се втурва въ стаята. Тя става, запушва прозореца съ дрехи, после отива до печката и поставя дърва въ огъня. Садъкъ кротко ѝ забелязва:

— Ами сиромаситѣ?...

Не слуша жена си, приготвя се за пжтъ. Тръгва къмъ пристанището, а следъ него върви